

Veľkonočná planéta (príbeh č. 9)

V parku, vedľa paneláku Hviezdnej ulice je rušno. Prvé slnečné lúče vytiahli von všetky deti z okolia. Prebudené zo zimného spánku veselo poskakujú po tráve. Aj Oliver s Kikou sa tešia z prvého jarného dňa. Štebotavý smiech prehluší pád na zem.

– Au, Oliver počkaááj!

Opráši si Kika zašpinené kolená.

– Musíš ma chytiť!

– Ty ma chyt!

– Ty si! Teraz naháňaš ty mňa!

– Ja sa nehlám.

Nadurdene povedala Kika a ruky si dala vbok.

– Maminkaáá...

Kričala a rozbehla sa k maminke.

Oliver len neveriacky krútil hlavou a rozmýšľal, aké by to bolo mať brata. Niekedy si ho totiž veľmi prial, aby sa s ním mohol naháňať, stavať bunkre a vymýšľať vylomeniny. Nahnevaný prišiel k neďalekej vrbe.

Odtrhol konár a mával ním vo vzduchu.

– Tu máš drak. Tvoje dni skončili.

Ustúpil tri kroky dozadu a urobil rýchly výpad do strany.

– Ohohoóó, ty mňa nikdy neporazíš!

Kričal a vôbec nepočul kroky, ktoré sa k nemu pomaly blížili.

– Oliver, čo tu robíš?

Opýtal sa ocko.

Oliver sa poklonil a zamával na pozdrav.

– Kráľ môj, draka som porazil! Aká je vaša ďalšia úloha?

– Ty výmyselník.

Usmial sa ocko.

– Niečo ťa naučím.

Odtrhol ďalšie prúty z vrby.

– Už čoskoro bude Veľká noc a potrebujeme korbáč na dievčatá.

– Áno, Veľká noc!

Zalazol sa pri pomyslení na kopec sladkostí, ktoré od dievčat dostane.

Ocko vzal prúty a začal ich prepletať. Netrvalo dlho a korbáč bol na svete.

– Tak a hotovo, utekaj sa pochváliť maminke a Kike.

Oliver nelenil a rýchlo pribehol ku Kike a začal ju jemne šibať.

– Šibi, ryby, masťné ryby, kus koláča, od korbáča...

– Oliíí, plestaááň...

Kričala a rýchlo sa skryla za maminku.

Oliver sa usmial a spustil.

– Maminka teraz teba. Šibi, ryby, masťné ryby, kus koláča, od korbáča...

– Oliverko, ešte musíš pár dní vydržať. V pondelok dostaneš za šibačku vajíčko.

– A ja čo dostanem?

Opýtala sa Kika.

– Neboj sa, Oliver sa s tebou podelí. Však Oli?

Oliver prikývol. Chytil maminku za ruku a pomaly kráčali domov.

Obaja unavení z perného dňa už ležali v postielkach a pomaly zaspali.

– Tomáš, vieš o tom, že sa blíži Veľká noc?

– Viem. Už máš pripravený korbáč?

– Áno, dnes sme s ockom jeden vyrobili, pozri.

– Oliver a čo keby sme sa dnes pozreli, ako sa vyrábajú sladkosti na Veľkú noc!

– Vyrábajú?

Oliver nechápavo pozrel na Tomáša.

– Odkadiaľ si myslíš, že sú všetky čokoládové vajíčka?

– Poďme na to!

Vykrikol Oliver a stlačil tlačidlo planéty.

Raketa vzlietla a vyrazila k novému dobrodružstvu. Po chvíli sa objavili nad zeleno modrou planétou, ktorá vyzerala ako naša Zem, len bola v tvare vajíčka.

– Teraz musíme nájsť miesto na pristátie. Hľadáme kakaovníkové plantáže.

Navigoval Tomáš.

– Pozri tam!

Vykrikol Oliver a pristál na lúke vedľa plantáže.

– Tomáš, ale tu to nevyzerá ako planéta, kde sa vyrábajú veľkonočné sladkosti.

– Máš pravdu Oliver, žeby som si pomýlil planétu?

Šibalsky sa usmial a vybral z rakety Oliverov korbáč.

– Na čo ti je môj korbáč?

– Budeme ho potrebovať.

Postavil sa do stredu lúky a začal ním šibať vo vzduchu.

– Šibi, ryby, masťné ryby ...

– Šibi, ryby, masné ryby, kus koláča, od korbáča, ja chcem iba máličko, maľované vajíčko.
Tomáš dokončil riekanku a ešte raz šibol korbáčom. Zem sa zatriasla a tráva sa začala dvíhať. Zrazu sa pred nimi objavila zajačia nora.

– Ččo to je Tomáš?

– To je nora do Veľkonočnej čokoládovne. Poďme, chcel si predsa vidieť, kde vyrábajú veľkonočné sladkosti.

Tomáš a Oliver vošli do zajačej nory a pomaly zostupovali točitými schodmi. Schodisko bolo osvetlené lampami v tvare veľkonočných vajíčok.

– Uf, to je riadne hlboko. Už tam budeme?

– Ešte chvíľku Oliver.

Konečne dorazili na koniec schodiska a objavili sa pred veľkými dverami, ktoré boli celé z čokolády. Pred nimi sedel na malej stoličke zajac v policajnej rovnošate a drielkal.

– Ehm...

Odkášlal si Oliver.

– Dobrý deň prajem.

– Joóój...

Zakričal zajac, vyskočil na nohy a snažil sa napraviť si rovnošatu.

– Ja som nespál! Premýšľal som pane. Pozrel sa na Olivera a Tomáša a s úľavou povedal.

– Uf, našťastie nie ste šéf! Prišli ste na exkurziu?

Tomáš prikývol hlavou, ale zajačik nečakal na odpoveď a začal hovoriť do vysielacky.

– Návštevníci pri hlavných dverách.
Poprosím Alžbetku o prehliadku.

Z vysielacky zašumela odpoveď.

– Samozrejme, prehliadka začne o 10 minút.

Kým čakali, podal obom visačku, na ktorej bolo napísane veľkými písmenami NÁVŠTEVA.

O chvíľu bolo spoza brány počuť malé kroky. Dvere sa otvorili a v nich stálo malé žlté kuriatko s robustnými čiernymi okuliarmi.

– Dobrý deň prajem a vítam vás v najlepšej Veľkonočnej čokoládovni.

Povedala piskľavým hlasom.

– Volám sa Alžbetka a budem vašim sprievodom. Aáá prosím, nejedzte nám čokoládu, posledná exkurzia nám ohrýzla fontánu.

– Ja som kapitán Oliver a toto je môj navigátor Tomáš.

– Teší ma, a teraz poďte za mnou.

Malými krokmi cupkala pred našimi kamarátmi.

– Už je to dávno čo sme začali vyrábať prvé veľkonočné sladkosti a veselo v tom pokračujeme aj naďalej. Už moja praprateta sprevádzala zvedavých návštevníkov.

Hrdo povedala Alžbetka a cupkala ďalej. Po chvíli sa ocitli v čokoládovni. V každom rohu bolo veľké čokoládové vajíčko a v strede bola fontána, z ktorej prúdila miesto vody čokoláda.

Alžbetka zastala pri fontáne a ukázala na obrovskú šmýkačku.

– Šmýkačkou putujú čokoládové bôby z povrchu a končia na vešiaku na sušenie.

Pozrela sa smerom k veľkému vešiaku na prádlo, z ktorého viselo milión čokoládových bôbov.

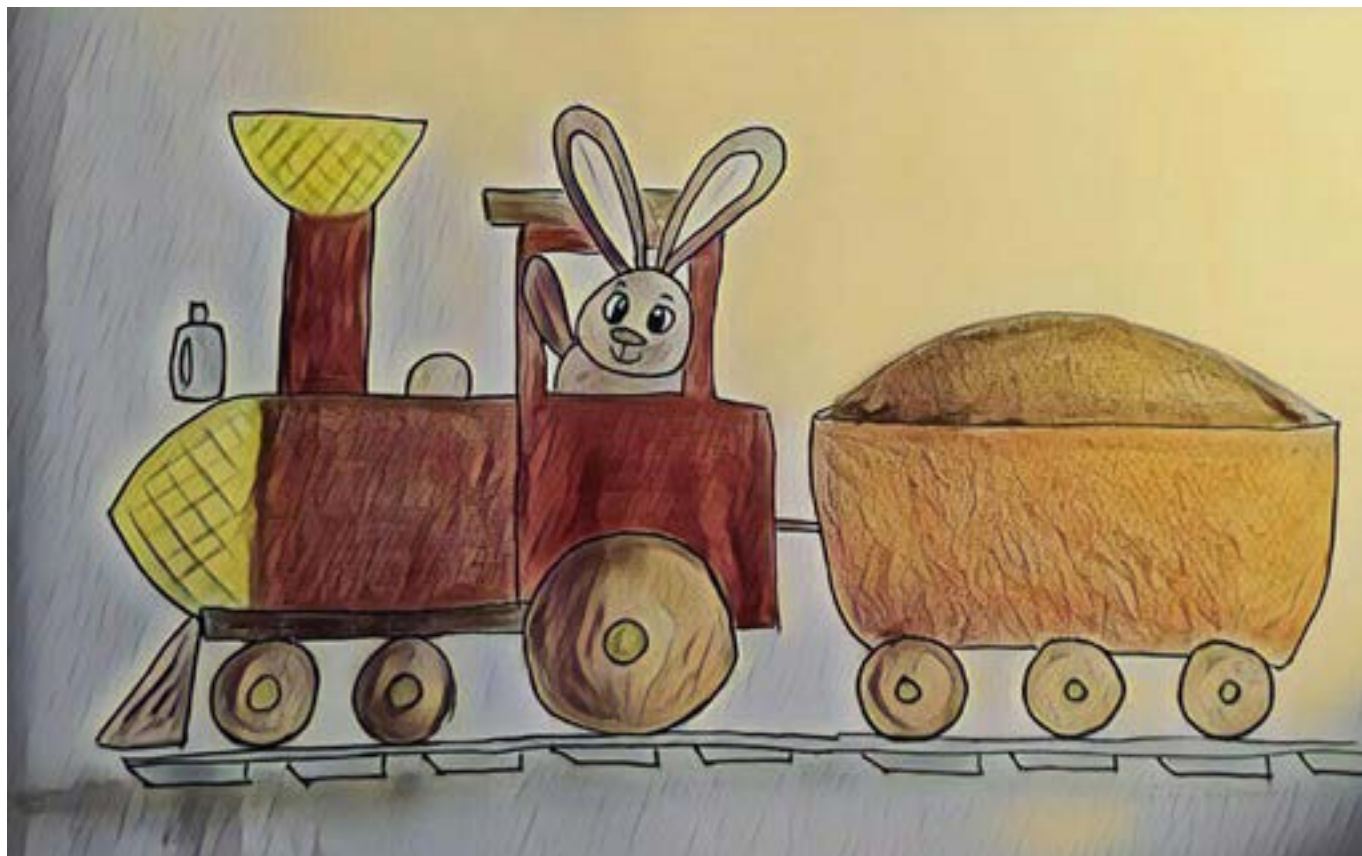
– Pozri Tomáš, tam je ten vláčik!

Ukázal smerom k malému čokoládovému vláčiku.

V kabínke sedel zajko a uši mu trčali von z okien. Každý vagón bol naložený kúskami pomletých čokoládových bôbov.

– Tu tuúút...

Zatrúbil a zmizol v neďalekom tuneli.

– Pokračujme ďalej. Keď sa pozriete vpravo, uvidíte ako sa u nás mieša čokoláda.
Povedala Alžbetka a ukázala smerom k obrovskému hrncu s horúcou čokoládou. Z jednej strany mal schody na malú terasu, na ktorej pobehovali s varechami žlté kuriatka. Nad hrncom bol žeriav a pevne držal veľký kus masla.

– Najskôr pridáme maslo, cukor, trochu vanilky a potom miešame. Raz doprava, potom dva krát doľava a nakoniec štyri krát znovu doprava. Viete, pre tú najlepšiu chuť čokolády, musíme dodržať správny postup.

Zrazu sa na terase objavil malý zajko s hnedou škvrnkou na oku, varechou v ruke a začal horlivo miešať čokoládu. Kuriatka si to všimli, rýchlo k nemu pribehli a poslali ho preč.

– Kto to bol?

– Ach, to je syn nášho šéfa, zajko Majko. Už sa nevie dočkať kedy bude pomáhať s výrobou sladkostí.

– A prečo nemôže?

– Je trošku polepletko. Všetko spraví naopak.
Vzdychla Alžbetka.

– Čo poviete, keby ste našu čokoládu teraz ochutnali?

Alžbetka pokračovala k ďalším dverám a Oliver ju nasledoval ako zhypnotizovaný. Otvorila dvere a vošli do miestnosti. V jej strede bol stôl a na ňom poukladané tabuľky čokolád. Pod nimi boli nápisy veľkými písmenami Čokoládová jar, Čokoláda s príchuťou lesných jahôd alebo Čokozajko 2018.

– Môžem ich ochutnať?

– Pravdaže, budem len rada.

Povedala Alžbetka a vybrala dotazník.

Oliver si odhryzol z každej čokolády a celý natešený skackal.

Alžbetka začala písať do dotazníka.

– Oliver, myslíš si že čokoláda bola viac FUJ alebo viac MŇAM.

Oliver sa zamyslel, chvíľku váhal a potom vykrikol.

– Bola to najlepšia čokoláda akú som kedy jedol. MŇAÁÁM!

Spokojná s výsledkom odložila dotazník a podala Oliverovi servítku.

– Máš tam špinuku.

– A kde?

Oliver si začal olizovať pery.

– Všade, si celý od čokolády.

Začal sa smiať Tomáš a ukazovať Oliverovi, kde všade je špinavý.

– A teraz vám ukážem ako sa vytvárajú nové sladkosti.

Otvorila ďalšie dvere a vošli do ateliéru. V miestnosti bolo niekoľko čokoládových sôch v tvare vajícok a pri každom stálo kuriatko s kladivkom a dlátom. Niektoré sa zamyslene pozerali, iné horlivo tesali do čokolády.

Na druhej strane so štetcami v rukách maľovali zajačikovia vajička. Každé vajičko bolo namaľované inak. Jedno cikcakavo, druhé malo vlnovky a ďalšie jemné farebné bodky.

V tom zazreli opäť zajačika Majka. Stál pred vajíčkom a s vyplazeným jazykom ho maľoval. Šmuh a vajíčko malo oči, potom nos a už chýbal iba úsmev.

– Majko, nemáš byť v škole pre zajačiky?

– Škola sa skončila pani Alžbetka.

Zaklamal zajko.

– Ahojte, ja som Zajko Majko.

– Ahoj, ja som Oliver a toto je Tomáš.

– Majko neobťažuj našich návštevníkov! Utekaj sa hrať do svojej izbičky.

Zajko si vzdychol a pomaly odkráčal preč.

– Prepáčte, toto tu máme každý deň. Chvíľku na mňa počkajte, musím ho skontrolovať.

Alžbetka sa vybrala za zajkom a Oliver s Tomášom ostali stáť v ateliéri.

Zrazu sa odsunula tajná stena a z nej vykukol Majko.

– Sss, sss. Hej Oliver, chcel by si niečo vidieť?

Oliverovi zažiarili oči.

– Jasné ...

– Oliver kam ideš? Mali by sme tu počkať.

Povedal Tomáš, ale obaja už zmizli v tajnej chodbe. Stena sa zavrela a on ostal sám.

– Majko, kam ideme?

– Ukážem ti, čo ešte nikto nevidel.

Prešli chodbou a ocitli sa v tajnej skrýši. Na stenách boli nalepené recepty a nákresy rôznych prísad. V strede bol pracovný stôl, na ktorom boli kúsky čokolády a rôzne ovocie. V malom hrnci bublala čokoláda.

– Toto je moja tajná skrýša. Vymýšľam tu nové druhy čokolády. Skús.

Oliver si odhryzol z čokolády, ktorú mu Majko ponúkol.

– Fuuuj, mäta.

– Čoo? Mne veľmi chutí.

Usmial sa Majko a obliekol si kuchársku zásteru.

– Teraz pripravujem novú čokoládu, chceš mi pomôcť?

– Naozaj môžem?

Potešil sa Oliver.

Zajko vybral malý bublifuk a postavil sa k hrncu s čokoládou. Zatriasol bublifukom a začal robiť bubliny, ktoré sa vmiešavali do čokolády.

– Budem potrebovať, aby si ju miešal a pridával do nej trochu vanilky.

Oliver pokýval hlavou a varechou začal miešať čokoládu. Pomaly sypal jemný prášok vanilky.

– Ešte trochu, ešteéé.

– Tu ste!
Povedal Tomáš.

Vedľa neho stála Alžbetka celá červená od hnevu a šedivý zajac v zelenej vestičke.

– Všade sme vás hľadali, prečo ste celí od čokolády.

– Vieš oci, skúšal som namiešať nový druh čokolády a nejako sa to pokazilo.

Smutne odpovedal.

Zajac v zelenej vestičke sa usmial a pozrel na smutného Majka. Prišiel k nemu a ovoňal čokoládu.

– Zaujímavé...

Ochutnal čokoládu a usmial sa.

– Alžbetka myslím, že Majko prišiel s novým receptom! Nadýchaná vanilková čokoláda a je fantastická!

– Šéfe, ale Majko je ešte príliš malý na výrobu čokolády.

Zajac sa zamyslel.

– Mám pocit, že nastal čas, aby si mi začal pomáhať.

Majko sa potešil a objal ocka.

– Čo keby ste nás navštívili aj budúci rok? Pripravím pre vás špeciálnu čokoládu!

– Ánoóó, ale nie mäťovú... tá bola fuj.

Zasmiali sa a na rozlúčku im Alžbetka podala dve čokoládové vajíčka.